

Lukáš Bolek, 16 rokov, Veľký Grob

Ten, čo sa klaňal každej vrbe

To posledné, čo by ste mohli očakávať od tohto človeka bol rozum. Imre, päťdesiatročný muž s výzorom vyčerpaného šesťdesiatnika, býval sám, v drevenej napoly rozpadnutej chatrči. Jedinú spoločnosť mu tu robili šváby. Chatrč mala iba jednu miestnosť, v ktorej bolo všetko, čo sa obvykle rozprestiera vo väčšom dome. Určite si teda viete predstaviť, ako to tam vyzeralo. Všade bordel, prach, špina.

S rodinou sa nestýkal – zanevrela naňho, odkedy ako osemnásťročný utiekol z domu.

„Už ma nikdy nevidíte, banda všivavá. Raz mi budete ešte závidieť!“ toto boli jeho posledné slová adresované jeho rodičom a súrodencom. Odišiel z domu preto, lebo si chcel splniť sen – stať sa spevákom. Rodičia mu to nechceli dovoliť. Očividne sa mu tento sen nesplnil.

No Imre môže byť rád aj v takejto špinavej diere. Za prácu, v ktorej je oficiálne zamestnaný, je to dokonca luxus. Robí síce na úrade ako verejnoprospešný pracovník, ale neodpracuje ani polovicu toho, čo by mal. Našťastie starosta obce je veľký ľudomil a svojou povahou nedokáže Imrovi odoprieť výplatu, aj keď si ju nezaslúži (*nemôžeme predsa tomu chudákovi odoprieť jediný zdroj príjmu*).

Imre bol známy dedinský alkoholik, najväčší pijan široko-d'aleko. Bolo zázrakom vidieť ho triezveho. Takmer celú svoju nezaslúženú výplatu míňal na chl'ast. Jeho každodenným trajektom bola krčma – chatrč a naopak. V podstate sa mohol jeho život zdať nudným. Jediným zaujímavým aktom boli práve spomínané cesty, počas ktorých sa doslova klaňal každej vrbe. Potácal sa, potkýnal, padal, šmýkal sa po zemi, dával so do reči ako s ľuďmi, tak i s neživými predmetmi, či zvieratami. Veľmi často si z neho celá dedina robila posmech, inokedy naňho nadávali, ako si môže robiť takú hanbu.

Jeden raz, uprostred hlbokkej tmavej bezmesačnej noci cestou domov, tak ako obvykle, zablúdil. A jeho nemotorné, ťarbavé nohy ho doviedli na cintorín. Samozrejme, neuvedomujúc si realitu. No zbadal tam postavu zahalenú v čiernom plášti – tak sa mu zdalo. Na svoje zmysly sa už nemôže spoliehať. Reku, dá sa s ňou do reči, pomyslela si jeho zhnitá myseľ.

„Kto si? Pokecáme?“ čakalo sa mu.

„Smrť,“ odvetila mrazivo. Stále nevedel, či sa mu to zdá.

„He?!“ prepitý mozog nedokázal rozmýšľať.

„Tvoja cesta vedie cezo mňa,“ zrazu ho zahalila svojím plášťom a spolu zmizli v nočných tieňoch.

Naozaj som si to zaslúžil? Ale áno, zaslúžil. Tak znela posledná Imreho myšlienka.

Zo sna sa prebudil pätnásťročný Max. Sen si pamätal dopodrobna. Avšak na to, čo skutočne robil včera, vôbec. Do izby mu vojde mama.

„No čo mi k tomu povieš?“ pohľadom ho skúmala.

Na jazyk mu došlo jediné slovo ako keby samo do seba: „*Prepáč.*“